

MISSATGE DEL SANT PARE BENET XVI

PER A LA JORNADA MUNDIAL DE LES MISSIONS 2010

La construcció de la comunió eclesial és la clau de la missió

Benvolguts germans i germanes,

El mes d'octubre, amb la celebració de la Jornada Mundial de les Missions, ofereix a les comunitats diocesanes i parroquials, als instituts de vida consagrada, als moviments eclesials i a tot el poble de Déu l'ocasió per a renovar el compromís d'anunciar l'evangeli i donar a les activitats pastorals una dimensió missionera més àmplia. Aquesta cita anual ens invita a viure intensament els itineraris litúrgics i catequètics, caritatius i culturals, mitjançant els quals Jesucrist ens convoca a la taula de la seva Paraula i de l'eucaristia, per a assaborir el do de la seva presència, formar-nos en la seva escola i viure cada cop més conscientment units a ell, Mestre i Senyor. Ell mateix ens diu: «Al qui m'estima, el meu Pare l'estimarà i jo també l'estimaré i em manifestaré a ell» (Jn 14,21). Només a partir d'aquesta trobada amb l'amor de Déu, que canvia l'existència, podem viure en comunió amb ell i entre nosaltres, i oferir als germans un testimoni creïble, donant raó de la nostra esperança (cf. 1Pe 3,15). Una fe adulta, capaç d'abandonar-se totalment a Déu amb actitud filial, alimentada per la pregària, per la meditació de la paraula de Déu i per l'estudi de les veritats de fe, és condició per a poder promoure un humanisme nou, fundat en l'evangeli de Jesús.

A l'octubre, a més, en molts països es reprenen les diverses activitats eclesials després de la pausa de l'estiu, i l'Església ens invita a aprendre de Maria, amb el rís del sant rosari, a contemplar el projecte d'amor del Pare sobre la humanitat, per a estimar-la com ell l'estima. No és aquest també el sentit de la missió?

El Pare, efectivament, ens crida a ser fills estimats en el seu Fill, l'Estimat, i a reconèixer-nos tots germans en ell, do de salvació per a la humanitat dividida per la discòrdia i pel pecat, i revelador del veritable rostre del Déu que «ha estimat tant el món que ha donat el seu Fill únic perquè no es perdi cap dels qui creuen en ell, sinó que tinguin vida eterna» (Jn 3,16).

«Voldríem veure Jesús» (Jn 12,21) és la petició que, a l'Evangeli de sant Joan, alguns grecs arribats a Jerusalem per al pelegrinatge pasqual presenten a l'apòstol Felip. Aquesta mateixa petició ressona també en el nostre cor durant aquest mes d'octubre, que ens recorda que el compromís i la tasca de l'anunci evangèlic és competència de tota l'Església, «missionera per la seva naturalesa» (*Ad gentes*, 2), i ens invita a fer-nos promotors de la novetat de vida, feta de relacions autèntiques, en comunitats fundades en l'evangeli. En una societat multiètnica que experimenta cada cop més formes de soledat i d'indiferència preocupants, els cristians han d'aprendre a oferir signes d'esperança i a ser germans universals, conreant els grans ideals que transformen la història i, sense falses il·lusions o pors inútils, comproment-se a fer del planeta la casa de tots els pobles.

Com els pelegrins grecs de fa dos mil anys, també els homes del nostre temps, potser no sempre de manera conscient, demanen als creients no sols que «parlin» de Jesús, sinó que també el «facin veure», que facin resplendir el rostre del Redemptor a tots els racons de la terra davant les generacions del nou mil·lenni i, especialment, davant els joves de tots els continents, destinataris privilegiats i subjectes de l'anunci evangèlic. Aquests han de percebre que els cristians porten la paraula de Crist perquè ell és la Veritat, perquè han trobat en ell el sentit, la veritat per a la seva vida.

Aquestes consideracions remetent al manament missioner que han rebut tots els batejats i l'Església sencera, però que no pot realitzar-se de manera creïble sense una profunda conversió personal, comunitària i pastoral. De fet, la consciència de la crida a anunciar l'evangeli estimula no sols cadascun dels fidels, sinó també totes les comunitats diocesanes i parroquials a una renovació integral i a obrir-se cada cop més a la cooperació missionera entre les Esglésies, per a promoure l'anunci de l'evangeli en el cor de tota persona, de tots els pobles, cultures, races, nacionalitats, a totes les latituds. Aquesta consciència s'alimenta a través de

l'obra de sacerdots *fidei donum*, consagrats, catequistes, laics missioners, en una recerca constant per a promoure la comunió eclesial, de manera que també el fenomen de la «interculturalitat» pugui integrar-se en un model d'unitat en què l'evangeli sigui ferment de llibertat i de progrés, font de fraternitat, d'humilitat i de pau (cf. *Ad gentes*, 8). L'Església, de fet, «és en Crist com un sagrament o senyal i instrument de la unió íntima amb Déu i de la unitat de tot el llinatge humà» (*Lumen gentium*, 1).

La comunió eclesial neix de la trobada amb el Fill de Déu, Jesucrist, que en l'anunci de l'Església arriba als homes i crea la comunió amb ell mateix i, per tant, amb el Pare i l'Esperit Sant (cf. 1Jn 1,3). Crist estableix la nova relació entre Déu i l'home. «Ell mateix ens revela que "Déu és amor" (1Jn 4,8) i alhora ens ensenya que la llei bàsica de la perfecció humana i, per tant, de la transformació del món és el manament nou de l'amor. Confirma, doncs, als qui creuen en la caritat divina, que el camí de l'amor s'obre a tots els homes i que l'esforç de restaurar la fraternitat humana no és inútil » (*Gaudium et spes*, 38).

L'Església es converteix en «comunió» a partir de l'eucaristia, en la qual Crist, present en el pa i en el vi, amb el seu sacrifici d'amor edifica l'Església com el seu cos, unint-nos al Déu u i tri i entre nosaltres (cf. 1Co 10,16s). En l'exhortació apostòlica *Sacramentum caritatis* vaig escriure: «No podem guardar per a nosaltres l'amor que celebrem en el Sagrament, el qual exigeix, per la seva naturalesa, ser comunicat a tothom. El que el món necessita és l'amor de Déu, trobar Crist i creure en ell» (n. 84). Per aquesta raó l'eucaristia no sols és font i cim de la vida de l'Església, sinó també de la seva missió: «Una Església autènticament eucarística és una Església missionera» (*ib.*), capaç de portar tothom a la comunió amb Déu, anunciant amb convicció: «Us anunciem allò que hem vist i sentit, perquè també vosaltres tingueu comunió amb nosaltres» (1Jn 1,3).

Benvolguts germans, en aquesta Jornada Mundial de les Missions, en la qual la mirada del cor es dilata pels immensos àmbits de la missió, sentim-nos tots protagonistes del compromís de l'Església d'anunciar l'evangeli. L'impuls missioner sempre ha estat signe de vitalitat per a les nostres Esglésies (cf. *Redemptoris missio*, 2) i la seva cooperació és testimoni singular d'unitat, de fraternitat i de solidaritat, que els fa anunciadors creïbles de l'Amor que salva.

Renovo a tots, doncs, la invitació a la pregària i, malgrat les dificultats econòmiques, al compromís d'ajuda fraternal i concreta per a sostenir les Esglésies joves. Aquest gest d'amor i de compartició, que el valuós servei de les Obres Missionals Pontificies, a les quals expresso la meva gratitud, proveirà a distribuir, sostindrà la formació de sacerdots, seminaristes i catequistes en terres de missió més llunyanes i animarà les comunitats eclesials joves.

En concloure el missatge anual per a la Jornada Mundial de les Missions, vull expressar amb particular afecte el meu agraïment als missioners i a les missioneres, que donen testimoniatge en els llocs més llunyans i difícils, sovint també amb la vida, de l'arribada del regne de Déu. A ells, que representen les avantguardes de l'anunci de l'evangeli, es dirigeix l'amistat, la proximitat i el suport de tots els creients. Que «Déu[que] estima el qui dóna amb alegria» (2Co 9,7), els ompli de fervor espiritual i de profunda alegria.

Com el «sí» de Maria, tota resposta generosa de la comunitat eclesial a la invitació divina a l'amor als germans suscitarà una nova maternitat apostòlica i eclesial (cf. Ga 4,4.19.26), que deixant-se sorprendre pel misteri de Déu amor, el qual «quan va arribar la plenitud dels temps, [...] envià el seu Fill, nascut d'una dona» (Ga 4,4), donarà confiança i audàcia a nous apòstols. Aquesta resposta farà a tots els creients capaços d'estar «alegres en l'esperança» (cf. Rm 12, 12) en realitzar el projecte de Déu, que vol «que tot el llinatge humà formi un únic poble de Déu, s'aplegui en l'únic cos de Crist, es coedifiqui en l'únic temple de l'Esperit Sant» (*Ad gentes*, 7).

Benedictus pp XVI

Vaticà, 6 de febrer de 2010